

Núm. de Protocol: 1000041/2016
Núm. Rotlle: TSJA-0000112/2017

SENTÈNCIA 49-2018

PARTS :

Apel·lant: A

Representant: Sra. G.C.T.
Advocat: Sra. I.C.S.F.

**Apel·lat: AGÈNCIA ESTATAL DE RESOLUCIÓ D'ENTITATS
BANCÀRIES (AREB)**

Representant: Sr. C.P.S.
Advocat: Sr. F.B.G.

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL

President: M.I Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA
Magistrats: M.I Sr. Bernard PLAGNET
M.I Sra. Elsa PUIG MUÑOZ

Andorra la Vella, vint-i-dos de juny de dos mil divuit.

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa ha vist el recurs d'apel·lació a les actuacions número **1000041/2016**.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent la magistrada **Sra. Elsa PUIG MUÑOZ**, la qual expressa el parer del Tribunal.

ANTECEDENTS DE FET

1.- El 6 de maig de 2016 la A va interposar demanda jurisdiccional contra la Resolució de l'Agència Estatal de Resolució d'Entitats Bancàries (en endavant AREB), de data 00 d'abril de 2016,

per la qual s'adopten diferents instruments de resolució relatius a la X(en endavant X), publicada al BOPA de la mateixa data.

2.- En la sentència del 6 de novembre de 2017 el Tribunal de Batlles va refusar la demanda promoguda per l'agent.

3.- En el seu escrit d'apel·lació, de data 25 de gener de 2018, el recurrent estima, en substància que:

- el Tribunal *a quo* ha infringit l'establert a l'article 54 del text refós de la Llei de la jurisdicció administrativa i fiscal (en endavant LJAF), ja que ha refusat la demanda quan no ho podia haver fet en la sentència;
- es va declarar innecessària la pràctica de prova quan en realitat sí era necessària;
- el Tribunal d'instància ha valorat de forma incorrecta la prova.

4.- En la seva contesta de data 19 de febrer, l'AREB estima, en substància que:

- la societat recurrent no té legitimació activa per l'exercici de l'acció;
- la Resolució data 00 d'abril de 2016 no és una disposició general i ha estat dictada per l'AREB en exercici de les competències que li atribueix la Llei 8/2015;
- la Llei 8/2015 i el Decret del Govern del 16 de març de 2016, faculten l'AREB, com a administradora de l'entitat X, per establir les mesures que consideri més adients;
- la denegació de la prova proposada per l'agent fou correcta;
- cal imposar les costes a l'agent per la seva temeritat i mala fe processals.

5.- Trameses les actuacions a aquesta Sala, s'ha designat la magistrada ponent i han quedat vistes les actuacions per a deliberar i decidir.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- Competència

El Tribunal Superior, Sala Administrativa, és competent per conèixer del recurs, en aplicació de l'article 39.3 de la Llei qualificada de la Justícia.

Segon.- L'acte que és objecte del present recurs és la Resolució de l'AREB, de data 00 d'abril de 2016, per la qual s'adopten diferents instruments de resolució relatius a la X, publicada al BOPA en la mateixa data.

Al seu recurs d'apel·lació, l'agent afirma que, per raons d'economia processal, no reproduïx tota la fonamentació esgrimida a la demanda, però que es remet a aquest escrit en la seva totalitat.

Doncs bé, l'agent dedica els folis 3 a 7 de l'escrit de demanda a analitzar el procediment aplicable, i més concretament, el termini per l'exercici de l'acció, arribant a la conclusió que el termini per presentar la demanda era en aquest cas de quinze dies naturals, si bé afirma que si aquesta interpretació no fos correcta *"caldrà un procediment judicial que clarifiqui aquest extrem"* (foli 7).

Tot i que, si el recurs s'ha interposat dins de termini no cal cap pronunciament sobre aquest termini, convé fer les següents consideracions.

L'article 62 de la Llei 8/2015, del 2 d'abril, de mesures urgents per implantar mecanismes de reestructuració i resolució d'entitats bancàries estableix, com a especialitats del recurs contra les decisions i els actes administratius dictats en el marc de processos de resolució les següents:

1. Els actes i les decisions de l'INAF i de l'AREB dictats en el marc de processos de resolució no es poden suspendre de manera cautelar, posen fi a la via administrativa i són directament impugnables davant la jurisdicció administrativa.

2. La tramitació dels procediments d'impugnació de les resolucions esmentades anteriorment té caràcter preferent.

3. En l'exercici d'instruments i competències de resolució, l'INAF i l'AREB poden sol·licitar al tribunal competent que suspengui, durant el període de temps necessari per garantir l'efectivitat de l'objectiu perseguit, qualsevol acció o procediment judicial del qual sigui part l'entitat objecte de resolució.

És a dir, no s'estableix cap especialitat pel que fa el termini d'interposició del recurs.

És cert que l'article 50.1 de la Llei 8/2015 estableix un termini de quinze dies per interposar recurs contra resolucions de l'AREB, però en aquest apartat s'està referint a les de naturalesa mercantil, mentre

que l'apartat 2 d'aquest mateix article es refereix a les de naturalesa administrativa, i no conté cap termini específic.

Per això, s'ha d'estar al termini establert a l'article 36 de la LJAF per interposar la demanda, que és d'un mes a comptar de la data de la notificació de l'acte quan sigui impugnable directament per la via jurisdiccional, com és el cas.

Tercer.- Per comprendre millor l'objecte i abast de la Resolució de 00 d'abril de 2016, cal fer un breu anàlisi del procés d'intervenció i reestructuració de la X i dels instruments que el legislador va posar en mans de l'Administració per fer front a aquesta situació.

Així, el Consell General va aprovar la Llei 8/2015, del 2 d'abril, de mesures urgents per implantar mecanismes de reestructuració i resolució d'entitats bancàries que, com s'explicita a la seva exposició de motius –que és paràmetre per la seva interpretació–, es va aprovar per donar compliment als compromisos internacionals assumits pel Principal d'Andorra mitjançant l'Acord monetari amb la Unió Europea del 30 de juny del 2011. La necessitat d'adaptació de la normativa andorrana derivava, bàsicament, de tres circumstàncies: l'euro n'és la moneda de curs legal, té dret a encunyar-ne i el sector bancari andorrà opera en estreta relació amb el de la zona euro.

I una de les reformes necessàries per aconseguir el compliment dels compromisos internacionals era introduir-hi el què disposa la Directiva 2014/59/UE del Parlament Europeu i del Consell, del 15 de maig del 2014, per la qual s'estableix un marc per a la reestructuració i la resolució d'entitats de crèdit i empreses de serveis d'inversió.

En el moment en què es va aprovar la Llei 8/2015 encara no s'havia esgotat el termini per portar a terme aquesta reforma, però, d'una banda, la crisi de la X, i d'altra, la interrelació entre els sistemes financers –amb el risc *sistèmic* o de contagi entre entitats bancàries–, va motivar avançar-ne la transposició parcial.

Així, la Llei 8/2015 ve inspirada per les previsions de l'esmentada Directiva, de manera que el sistema dissenyat per aquesta Llei es basa en quatre grans pilars. El primer són els seus objectius i principis; el segon, els processos establerts; el tercer, les autoritats encarregades d'administrar aquests processos; i, l'últim, els instruments legals que es poden utilitzar en cadascun dels processos.

En paraules de l'exposició de motius de la Llei 8/2015:

“El primer pilar l'integren objectius i principis, perquè informen tota la Llei (sense perjudici de la seva aplicació en funció de les circumstàncies del cas concret i de les especificitats legals que s'estableixin). D'entre els objectius en destaquen tres: en primer lloc, assegurar, quan correspongui, la continuïtat de les activitats la interrupció de les quals podria pertorbar el bon funcionament de l'activitat econòmica; en segon lloc, protegir els dipositants els fons dels quals estan garantits pel sistema de garantia de dipòsits; i, en

tercer lloc però amb caràcter essencial, assegurar una utilització òptima dels recursos públics que s'hagin pogut utilitzar per preservar l'estabilitat i el funcionament del sistema bancari; en altres paraules, l'impacte en les arques públiques ha de ser el mínim possible. D'entre els principis, destaca el referent al fet que els accionistes de l'entitat són els primers que han de suportar les pèrdues.

El segon pilar del sistema dissenyat per aquesta Llei el constitueixen dos processos singulars, de caràcter administratiu, que permeten a les autoritats administratives dotar-se de potestats necessàries per assegurar l'estabilitat financera. Es tracta de la reestructuració i la resolució. Aquests processos no s'han de confondre amb els tradicionals procediments de cessació de pagaments i fallida, ni necessàriament han de desembocar en la liquidació de l'entitat bancària. En efecte, l'experiència comparada ha demostrat que, en termes generals, la legislació tradicional en matèria d'insolvència no s'acomoda bé a les peculiaritats que envolten les entitats bancàries amb risc sistèmic.

Les noves competències que estableix aquesta Llei han de permetre a les autoritats mantenir un accés ininterromput als dipòsits i a les operacions de pagament, així com vendre parts viables d'una entitat, quan sigui procedent, i assignar pèrdues de manera justa i previsible. D'acord amb els principis de la Directiva 2014/59/UE, un mecanisme de resolució eficaç ha de reduir al mínim la possibilitat que els costos de resolució d'una entitat inviable siguin assumits pels contribuents. També ha de procurar que les entitats d'envergadura sistèmica siguin objecte de resolució sense posar en perill l'estabilitat financera. Entre d'altres, l'instrument de recapitalització interna (bail-in) persegueix aquest objectiu fent que es repercuteixin les pèrdues segons l'ordre de prelació previst en aquesta Llei.

El tercer pilar consisteix que gran part de l'administració del sistema dissenyat per la Llei s'atribueix a una Agència Estatal de Resolució d'Entitats Bancàries (AREB) com a autoritat competent en matèria de resolució. També, amb la finalitat de finançar, en la mesura que calgui, les mesures acordades en aplicació d'aquesta Llei, es crea, segons el que preveu la Directiva 2014/59/UE, el Fons Andorrà de Resolució d'Entitats Bancàries (FAEB), entitat sense personalitat jurídica que serà gestionada per l'AREB.

El quart i últim pilar són els instruments que les autoritats competents poden acordar i utilitzar en cas de reestructuració o resolució, i sempre tenint en compte les circumstàncies del cas concret.

Aquesta Llei preveu un ampli ventall de mesures, de les quals convé aquí esmentar-ne dos: d'una banda, l'amortització i conversió d'instruments de capital i recapitalització; i, de l'altra, la transmissió d'accions, instruments de capital, drets, actius o passius a una entitat pont. Pel que fa referència a la primera d'aquestes mesures, la Llei, seguint la Directiva 2014/59/UE, ha incidit en particular a determinar quins passius són admissibles per a la recapitalització interna, quins en queden exclosos necessàriament i quins, tot i ser admissibles, en poden ser exclosos atenent la concurrència de certes circumstàncies. Pel que fa referència a l'entitat pont, s'ha estimat oportú cristal·litzar específicament l'objectiu legal general, i per tant aplicable en tots els casos, de minimitzar o neutralitzar l'impacte de la resolució en els recursos públics. Per aquesta raó, quan hi hagi ingressos derivats de l'entitat pont, aquests ingressos correspondran en primer lloc a la recuperació de totes les despeses en què hagi incorregut l'AREB.

Finalment, tenint en compte la situació especial en què es troba en aquests moments el Principat d'Andorra i la necessitat de salvaguardar els interessos generals d'estabilitat financera i de bon funcionament de l'economia andorrana per tal de preservar el benestar general, la Llei preveu

una dotació inicial i extraordinària del FAREB de trenta milions d'euros que realitzaran les entitats bancàries andorranes i l'obertura d'un programa de finançament de fins a cent milions d'euros destinat al finançament d'empreses i negocis."

I en el capítol cinquè de la Llei 8/2015 es crea l'AREB amb la finalitat de gestionar els processos de resolució i d'exercir les restants facultats que li atribueix la pròpia Llei.

D'altra banda, com es recorda als antecedents de fet de la Resolució del 00 d'abril de 2016 –que és objecte de recurs–, per Acord del 17 de juliol del 2015 l'AREB (publicat en el BOPA de 00 de juliol de 2015), va prendre dues decisions importants:

En primer lloc, en ser un requisit previ a l'aplicació de qualsevol mesura concreta de resolució, va aprovar la valoració de X de conformitat amb allò establert a l'article 5 de la Llei 8/2015 i seguint els criteris de valoració que es van aprovar en el seu Consell del 22 de maig de 2015.

I, en segon lloc, va acordar la creació de l'entitat Y com a entitat pont amb la condició d'entitat bancària, dotant-la d'un capital social de tres milions d'euros, íntegrament subscrit per l'AREB, i amb una durada limitada a dos anys.

D'acord amb el document 3 dels aportats amb la demanda, el 20 d'agost de 2015 l'agent va presentar a l'AREB un document en el què, després de fer una avaluació de les tres alternatives que, segons ella, eren possibles per resoldre la crisi de la X (folis 49 i següents de les actuacions), es conté una oferta de compra de part de l'activitat de la X (alternativa II), o bé la subscripció d'accions de la X en un escenari de reestructuració o recapitulació, com descrita en l'alternativa III.

I posteriorment va presentar altres escrits con són el de data 3 de setembre de 2015, de confirmació d'aquesta oferta (revers del foli 52 i següents); la sol·licitud, de data 9 de setembre de 2015, per tal que es resolgués la petició anterior (revers del foli 57 i següents); petició que reïtera el 5 d'octubre de 2015 (folis 64 i següents), el 20 d'octubre de 2015 (revers del foli 65 i següents) i el 4 i 5 de novembre de 2015 (folis 67 i següents).

El 29 d'octubre de 2015, l'AREB va iniciar el procés de venda de Y, el qual es portarà a terme paral·lelament a la implementació de les mesures de resolució pendents d'execució de conformitat amb el Pla de Resolució de X.

De conformitat amb la Llei 8/2015, l'objectiu del Procés de Venta era seleccionar l'oferta que suposés l'ús més efectiu dels recursos públics, subjecte a certes condicions i criteris, mitjançant un procediment competitiu, transparent, objectiu i no discriminatori, i es van mantenir converses amb 51 candidats, i, després d'una preselecció, van quedar vuit candidats que van disposar des del 5 de gener de 2016 fins el 7 d'abril de 2016, per dur a terme un procés de

due diligence sobre Y, previ a la presentació de les seves ofertes vinculants.

I, com més endavant s'analitzarà, mitjançant aquest recurs l'agent vol qüestionar tot aquest procés.

Quart.- La sentència del Tribunal de Batlles va rebutjar la demanda interposada per l'agent en entendre que no estava legitimat activament.

La societat recurrent al·lega que s'ha infringit l'establert a l'article 54 de la LJAF, ja que ha refusat la demanda en la pròpia sentència quan no ho podia haver fet en aquell moment processal. Així, es defensa per l'agent que la part dispositiva de la sentència ha de desestimar o estimar la demanda, però que no la pot refusar, compte tingut que el Tribunal ja s'ha pronunciat prèviament sobre l'admissió del recurs en aplicació de l'article 39 de la LJAF.

Tanmateix, aquesta posició no es pot compartir. En efecte, és cert que l'article 39 de la LJAF disposa que, una vegada tramesa la demanda, el ponent de la Secció Administrativa, en un termini de cinc dies, convocarà a la Secció per decidir l'acceptació o refús de la demanda després d'examinar la concurrència o no dels requisits necessaris, que són els que recull l'article 34 del propi text, que s'està referint als requisits formals, mentre que el refús de la demanda per manca de legitimació de l'agent ultrapassa el concepte de requisit formal, ja que cal estar al contingut de l'acte objecte de recurs i dels efectes de la seva declaració de nul·litat pot tenir en l'esfera de l'agent.

D'altra banda, l'article 29 de la LJAF disposa que la jurisdicció ha de resoldre congruentment amb les pretensions formulades per les parts i llurs al·legacions, d'aquí que si la part demandada al·lega a l'escrit de contestació una causa d'inadmissibilitat, aquesta pot i ha de ser analitzada en la sentència que es dicti.

I en el cas que ens ocupa l'AREB va al·legar (foli 101 de les actuacions) que la societat cooperativa actora no està legitimada per interposar el recurs, per la qual cosa la sentència del Tribunal de Batlles necessàriament havia de resoldre aquesta qüestió en la sentència, per imperatiu del principi de congruència.

Cinquè.- Resolts els dubtes de l'agent sobre el moment processal en el que es va refusar la demanda, cal analitzar si l'agent estava o no legitimat per interposar el present recurs, i per això s'ha de partir del contingut de l'article 23 de la LJAF, el qual disposa que:

"Poden demanar legítimament davant la jurisdicció administrativa i fiscal:

(...)

- qualsevulla persona física o jurídica, pública o privada, que tingui un interès, dret, expectativa de dret, etc. Vinculats amb els actes sotmesos a la jurisdicció administrativa i fiscal segons l'article 1.b)"

(avui l'article 39.3.b de la Llei qualificada de la Justícia).

La jurisprudència d'aquesta Sala s'ha pronunciat en diverses ocasions sobre la interpretació que cal donar a aquest precepte. Com diu, entre d'altres, la sentència núm. 27-2003, de 16 de juny, que es reproduïx en la sentència núm. 54-2015, de 23 de juliol:

"La jurisprudència interpretativa d'aquest pressupòsit processal (sentència 94-24, de 17 de desembre de 1994, autèntica 97-08, de 18 de novembre de 1997, i sentència 98-56, de 17 de desembre de 1998) indica que la legitimació correspon a aquelles persones que posseeixen un interès directe en l'anul·lació de l'acte impugnat i que en termes generals cal reconèixer l'existència d'aquest interès directe quan el particular obté qualsevol mena de benefici o evita un perjudici mitjançant la declaració d'invalidesa de l'acte administratiu".

Es tracta, en definitiva, de que l'agent justifiqui la interrelació entre l'interès que invoca i l'objecte de la seva pretensió, càrrega processal que correspon a qui interposa el recurs.

A més, no és suficient pel reconeixement de la legitimació invocar de forma abstracta, genèrica i/o potencial l'interès amb el què s'actua, sinó que es requereix determinar de forma precisa i detallada en què pot veure's afectada la part, sense que sigui suficient la mera autoatribució estatutària.

Doncs bé, en el cas que ens ocupa, l'agent és una cooperativa l'objecte de la qual és, segons manifesta, la d'impulsar la creació d'entitats bancàries ètiques i cooperatives que tinguin per objecte maximitzar el bon servei i les millors condicions per als clients, impulsar la creació i el desenvolupament de la banca cooperativa a Andorra, i l'adquisició i tinença d'accions o participacions d'entitats financeres per compte propi, que segueixen els principis de banca ètica o de banca cooperativa.

Però, com s'ha dit, aquesta autoatribució estatutària –que, a més, és per d'impulsar la creació d'entitats bancàries ètiques–, no li confereix sense més la legitimació per interposar el recurs que ens ocupa.

L'agent també sosté que els membres de la cooperativa són clients de l'entitat X, tanmateix no es pot confondre l'interès dels clients de la X amb els propis de la cooperativa, que és qui ha interposat el recurs. De fet, com encertadament es diu a la sentència del Tribunal de Batlles, no es pot veure reconegut un interès legítim en l'objecte del procés en favor de l'agent, ja que no es justifica, ni a la demanda ni a les conclusions, una afectació dels seus drets.

En el seu recurs d'apel·lació l'agent reconeix que la cooperativa es va crear amb posterioritat a la intervenció de la X (foli 16 de l'apel·lació), però fonamenta la seva legitimació en el fet que, en data

20 d'agost de 2015, va presentar a l'AREB una oferta d'adquisició d'una part de negoci de la X o d'adquisició d'accions dins d'una reestructuració o recapitulació de la X (document núm. 3 dels aportats amb l'escrit de demanda), i afegeix que és públic i notori que ha proposat a l'AREB fins a quatre possibles alternatives que, al seu judici, són més convenients que les que s'acorden a la Resolució de 00 d'abril de 2016.

També al·lega que el Tribunal de Batlles va reconèixer la seva legitimació en la sentència 89-2016, del 24 d'octubre, dictada en el procediment 1000118/2015 –que tenia per objecte el document intitulat “*The X/Y Sale Process – Teaser on the opportunity*”–, que fou confirmada per la sentència d'aquesta Sala 47-2017.

Així, com es recull a l'esmentada sentència 47-2017, en la fase final del procés d'intervenció de la X, l'AREB, assistida per Z, havia d'avaluar les ofertes rebudes i, d'acord amb els criteris establerts prèviament, seleccionar l'oferta guanyadora, i un cop decidida aquesta, l'INAF havia de determinar la idoneïtat del comprador seleccionat. En aquesta fase final Z actuava com a entitat de contacte pels als possibles compradors, de manera que qualsevol comunicació relativa al procés de venda hauria de dirigir-se exclusivament a Z, que havia de ser considerat l'únic interlocutor en aquesta operació.

Però en la referida sentència l'AREB no va qüestionar la legitimació de l'agent, sinó que va defensar que el document redactat per l'entitat privada Z no és un acte administratiu i per tant no està sotmès al control de la jurisdicció administrativa, al·legació que fou estimada pel Tribunal de Batlles i confirmada per aquesta Sala.

A més, el fet que l'agent presentés altres propostes amb anterioritat no li confereix legitimació per la interposició del present recurs, ja que aquestes propostes s'han d'entendre encabides en el dret de petició (art. 23 de la Constitució del Principat d'Andorra), ja que la Llei 8/2015 i el Decret del Govern del 16 de març de 2016, faculten l'AREB, com a administradora de la entitat X, per establir les mesures que consideri més adients.

Cal destacar també que l'escrit de conclusions de l'agent presentat en aquesta instància és molt més extens i més fonamentat que la demanda i conclusions presentades davant del Tribunal de Batlles i que l'escrit d'apel·lació, la qual cosa vulnera clarament l'art. 70 de la LJAF, el qual estableix que en el tràmit de vista oral –que pot ser substituïda per un escrit de conclusions–, no es podran plantejar qüestions no suscitées en els escrits d'apel·lació o de contestació a l'apel·lació. I si, com s'ha vist, l'AREB va al·legar, ja a l'escrit de contestació a la demanda, la manca de legitimació de l'agent per a la interposició del recurs, i aquesta al·legació fou, precisament, la que va motivar la decisió del Tribunal de Batlles de refusar la demanda, és evident que tots els arguments de l'agent per justificar la seva legitimació s'havien d'haver esgredit a la demanda o a les conclusions

presentades en primera instància, o, com a mínim, al propi escrit d'apel·lació, sense que sigui possible relegar aquests arguments a les conclusions d'aquesta segona instància.

Doncs bé, al foli 6 de l'escrit de conclusions presentat per l'agent en aquesta instància, s'al·lega –per primera vegada– que si s'anul·la la Resolució de 00 d'abril de 2016, *“l'AREB hauria de complir la Llei 8/2015 i s'obriria la via de seleccionar la via de resolució o reestructuració que oferís la menor destrucció de valor i que, sense dubte, eren les ofertes que va proposar la A”, i conclou que “és indiscutible que la A obtindria un benefici com a conseqüència de l'estimació de la demanda donat que s'haurien de reconsiderar les ofertes fetes per A que obririen la porta a una important activitat de banca cooperativa promoguda per la part agent.”.*

I més endavant en el mateix escrit de conclusions l'agent afirma que si la demanda és acceptada, el recurrent *“evitarà un perjudici milionari derivat de la pèrdua de valor de les accions preferents que formen part del seu capital social en forma d'aportacions no dineràries”.*

Tanmateix, a banda que, com s'ha dit, aquestes al·legacions s'haurien d'haver fet abans, el cert és que demostren l'autèntica intenció de l'agent, que és la de què es torni a analitzar la posició que va mantenir el propi agent en el procediment la sentència 89-2016, del 24 d'octubre, dictada en el procediment 1000118/2015 –que tenia per objecte el document intitulat *“The X/Y Sale Process – Teaser on the opportunity”*–, que fou desestimat per sentència del Tribunal de Batlles i que, com s'ha dit, fou confirmada per la sentència d'aquesta Sala 47-2017, o bé qüestionar la Resolució del 17 de juliol de 2015 (publicat en el BOPA de 00 de juliol de 2015), per la qual l'AREB va acordar: *“La creació d'una entitat pont amb la condició d'entitat bancària de les previstes en l'article 17 de la Llei 8/2015 del 2 abril (...)”*, edicte que era directament impugnable davant la jurisdicció administrativa (article 62.1 de la Llei 8/2015), com també es recull a la sentència 47-2017, abans citada.

Però un cop l'AREB va prendre la decisió de crear aquesta entitat pont, l'agent no pot ja qüestionar les decisions posteriors o, si es vol, no pot pretendre retrotraure tot el procés al moment anterior a l'adopció per l'AREB el 17 de juliol del 2015, de la decisió d'aprovar la valoració de X de conformitat amb allò establert a l'article 5 de la Llei 8/2015, així com la creació de l'entitat Y com a entitat pont.

Per últim, pel que fa als recursos 1000078/2016; 2000044/2017; 1000070/2017 i 1000071/2017, interposats també per l'agent, no s'al·lega quins van ser els actes recorreguts en aquells procediments, ni tampoc si és en ells on va plantejar la manca de legitimació activa, ni, a l'últim, s'aporten les sentències o autes del Tribunal de Batlles que posaven fi a aquells procediments, que són desconeguts per aquesta Sala en no haver-se interposar recurs d'apel·lació.

En definitiva, cal confirmar la sentència dictada pel Tribunal de Batlles.

Sisè.- No s'aprecien circumstàncies determinants d'una especial condemna al pagament de les despeses d'aquesta segona instància.

DECISIÓ

En atenció a tot el què s'ha exposat, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, en nom del poble andorrà, decideix:

Primer.- Desestimar el recurs d'apel·lació que interposa la representació processal de la A contra la sentència dictada el 6 de novembre del 2017 per la secció administrativa del Tribunal de Batlles.

Segon.- No efectuar un especial pronunciament en matèria de costes.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.